

REFORMÁTUS

Újság

Gyülekezeti tájékoztató

2008. szeptember

XV. évf. 9. szám

Vigyázok szavaimra, hogy ne vétkezzek nyelvemmel..

Zsoltárok könyve 39. rész

Elcsitult a nyári zaj, vidámság, és megteltek a tantermek. A gyerek-zsivaj az osztálytermekbe összpontosult. Rengeteg mondanivalót osztanak meg ilyenkor egymással, rengeteg élményt kell elmesélni, s bizony az első napokban, hetekben nehéz fegyelmet tartani. Valójában nem történik más, mint amit a környezetben tapasztalnak. A családban, baráti körben, különböző közösségekben szinte egymás szavába vágva mindenki mondani akarja a magáét. Televíziók, újságok egymással versengve és egymást túlharsogva ontják a maguk híreit, sokszor teljesen mást állítva ugyanazon eseményről. Az egyik amerikai nagy hírtelevízió szerkesztői, akik milliókat és milliókat „tájékoztatnak” a világ napi történéseiről, a belgrádi nyugtalanságokról szóló beszámolójuk közben budapesti képeket mutatnak. „Vak vezet világtalant!” - mondja Jézus. Ez csak egy a valótlan „tudósítások”, „tájékoztatások” özönéből, amelyek arról árulkodnak, hogy a tájékoztatók maguk is mennyire tájékozatlanok, vagy adott esetben minden erkölcsi korlátot készek áthágni ha hasznról, hírnévről van szó. Ha netalán valamelyik nagyotmondó lelepleződik, akkor jöhet egy gyors bocsánatkérés, esetleg egy elhúzódo sajtóper, jobb esetben helyreigazítás. De az már az érintetteken kívül senkit sem érdekel, mivel az újabb és újabb történések lekötik az emberek figyelmét. Ilyen légkörben rendkívül nehéz felelős tettekre és felelős beszédre nevelni a felnövekvő nemzedéket, hisz a szülők és nagyszülők nemzedéke is eszmei hazugságokon nevelkedett, amelyeket, ha nem is hitt el, de tetteit, beszédét, magatartását mind a mai napig befolyásolják. - Mást mondani és mást tenni! - mindennapjaink keserű valóságává vált. Az egyik mester biztosra ígéri a munka megkezdését, de napok múlva sem érzi kötelességének, hogy a késésre legalább magyarázatot adjon. A betegségéből Isten segítségével felgyógyult édesanya szüntelenül ígéri, hogy hálát ad Istennek a gyülekezet közösségében, de a vasárnapok, istentiszteleti alkalmak sora múlik el nélküle. Észre sem vesszük és értéktelenné tesszük az általunk kimondott szavakat.

Aztán majd csodálkozunk, ha gyerekeink sem válnak az „ígéret népének” élő tagjává csak ígéretgő emberekké. Csodálkozva kérjük számon a pedagógusokat, hogy miért nem tudják a megfelelő eredmény elérni gyermekeinkkel, pedig a gyermekek csak a szülők magatartását utánozzák! A szám-

tan kárvallott ember, csalódott szülő, hitves aggódva kérni hová fejlődik világunk? Mi állíthatja meg közösségeink erkölcsi széthullását, gyülekezeteink leépülését? A legtöbben valami nagy csodát várnak. Csodát, amelyik megrázza a világot, s ráébreszti az embert a megújulás szükségességére. Pedig hiába várunk a csodára! A csoda már megtörtént! Isten ígét adta, s Jézusban megpecsételte annak igazságát. A Zsoltárok könyve 39. része a hitelesség alapszabályát tárja elélnk. „Ezt határoztam: vigyázok szavaimra, hogy ne vétkezzem nyelvemmel, megzabolázom számat, ha gonosz ember kerül elélem.” Az evangéliumban Jézus emlékezteti hallgatóit, köztük a farizeusokat, hogy az tesz tisztátalanná ami elhagyja ajkunkat, mert az a szívből jön: indulat, gyűlölet, harag, ítélezés...stb. A hallgatás, azonban nem oldja meg a dolgokat. A saját elhatározásából némán maradó emberben csak gyűlnek a feszültségek. Ezt a zsoltáríró is megtapasztalta. Igazán akkor van értelme a hallgatásnak, ha annak hit alapja van, vagyis azért hallgatok, mert tudom, hogy Isten cselekvő kegyelme ölel körül. „Néma maradok, nem nyitom ki számat, hiszen te munkálkods.” Zsolt. 39,10 Ez a hallgatás nem okoz feszültséget, mivel a munkálkodó Istenbe vetett hitből fakad. Ez a hallgatás nem enged perlekedni még akkor sem, ha igazunk van, mivel Isten megigazító kegyelmében gyökerezik. Ez a hallgatás nem a tehetetlen düh összeszorított ajkú hallgatása, hanem

Csetfalva református temploma Kárpátalján
fotó: Cs. L.

a megbékélt ember várakozása a mindenható Isten alkalmas időben bekövetkező cselekvésére. Ez a hallgatás nem az ellenség megrontására és elvesztésére szőtt tervek megfogalmazásának néma időszaka, hanem a csendes imádság áldott ideje, amikor Krisztus tanítása szerint még, legádázabb ellenségeink megtéréséért is könyörgünk.

A krisztusi csodának bennünk kell tovább történnie! Nekünk kell felhagynunk hiábavaló perlekedéseinkkel. Nekünk kell helyreállítanunk életünkben a szavak és tettek egységét! Nekünk kell aggodalmaskodó szavaink helyett a reménység ígétét szólnunk! Nekünk kell megtanulnunk a „hősies elhatározások” széles útja helyett, az alázatos hit keskeny ösvényén járnunk! Nekünk kell a hitetlenség hangoskodó vádaskodása céltáblájaként is némának maradni, „hiszen te munkálkods”, s ahol Ő munkálkodik ott nincs ott az aggodalomra.

Csoma L.

Nemcsak kenyérrel él az ember

Olvasandó: Jeremiás próféta könyve 22. része

Ennek a résznek a bevezető szakaszát már elolvastuk az előző fejezetben. Ugyanis most a Júda királyi házának szóló próféciák gyűjteménye, vagy inkább azoknak egy része van szemünk előtt. De az elsőt a 21:11-14-ben már olvashattuk. Két dolog az, amit az ÚR megkövetel népe uralkodóitól. Igazságosság gyakorlása az egyik, az elnyomók elleni fellépés a másik fontos követelménye Istennek. Ez azt jelenti, hogy a törvény mindenkire egyformán vonatkozzon, akár gazdag, akár szegény. A másik pedig a kizsákmányolást tiltja választott népe közösségében. A jogállam és a szociális társadalom feltételei ezek, de mint olvassuk, nem emberi találmányokként jelennek meg, hanem Isten akarata, elvárása mindkettő. És nem az a fokmérője az emberiség fejlődésének, hogy a Holdra lépett, vagy mennyi autó jut ezer lakosra, hanem hogy 2500 év alatt e két legfontosabb társadalmi törvényéből Teremtőnknek melyiket sikerült maradéktalanul megvalósítani. Ha egyiket sem, és egy országban sem működik tökéletesen e kettő a világon, akkor talán ideje lenne hozzáfogni az értelmes fejlődéshez is az ÚR útmutatása szerint. Persze, ehhez ismerni kellene azt, milyen államformák vannak, voltak, lehetnének. De nem ez a hely, nem az én személyem hivatott ezt feltárni. Néhány szóban viszont fel kell itt vázolnom azt, hogy Isten milyen kikötésekkel engedte meg népének, hogy a kívánt királyságot létrehozzák Sámuel próféta idejében. (I. Sámuel 8-10. rész). Mikor elmondja Isten, hogy a király önkényesen uralkodik más országokban az alattvalói felett, de ez sem téríti a népet jobb belátásra, azzal a feltétellel kell Saul királlyá kenne a próféta, hogy a király tudatosítja, Isten előtt ő sem több mint egy ember az Ő népéből, akitől tetteit számon kéri. Izrael királyai Isten engedelgyével uralkodhatnak csak népe felett, Őt megkérdezni, tanácsit megtartani kötelesek, mert ha nem ezt teszik, utoléri őket Isten büntetése. Kétségtelen, hogy, hogyan, milyen – Isten dönti el. Amikor ez a kapcsolat a királyok részéről megszakad, akkor Isten a maga által vá-

lasztott prófétának kijelenti akaratát, hogy népe sorsát tanácsai helyes útra tereljék, mindenkire érvényes törvényeinek megtartására figyelmeztessék. Ennek az államformának, társadalmi rendnek a neve theokrácia volt, s az Istenben hívő ember és egyház számára ez a máig érvényes életrend. Erről tudjuk, hogy Teremtőnk akarat szerint való. Más rend, rendszer csak ennek függvényében lehet jó, kevésbé jó, de elfogadhatatlan is a keresztyén ember számára. Viszont nem lázadásra hatalmaz fel a Szentírás az elfogadhatatlan rendszerek ellen, de – mint azt a próféta példája is mutatja – kritikára igen.

Visszatérve Jeremiás próféta szolgálatához, látjuk, ahogyan Isten irányítja bíráló szolgálatát. Először azoknak mondja az ÚR elvárásait, akik követségben járnak nála. Másodszor, ahogyan e részben olvassuk, a királyi palotához kell mennie, tehát az érintettek füle hallatára bírál – nem pedig hátuk mögött! Feltételezhető, hogy azon az ünnepen kell megszólalnia, amelyet az uralkodó évenként megtartott trónra lépése évfordulóját ünnepelve. Talán mai szemmel ez ünnepreállításnak is minősíthető, de ne ünnepeltesse magát az, aki silány munkát végez. A törvényesség és az igazságosság számon kérése és megkövetelése pedig a legalapvetőbb igény abban az országban, amelynek polgárai éppen azért választottak királyt, mert bírái (I. Sámuel 8. rész) nem ítélték részre hajlás nélkül. A további elvárások alapjául legyen itt az egyéb mózesi törvények közül idézetként az, amelyről beszél Jeremiás és az 5Móz. 27:19-ben így olvassuk: „Átkozott, aki kiforgatja jogából a jövevényt, az árva és az özvegyet! Az egész nép mondja rá: Ámen! [2Móz 22:20-21]”. Az erőszak és önkény primitív világában messze világító a VI. parancsolat gyilkolást tiltó rendelkezése is Istennek. Ha számon kell kérni a királytól és udvarától, akkor bizony azt jelzi ez, hogy a hatalmasok előtt nincs tekintélye Isten törvényének sem. De most hallaniuk kell, hogy ha nem engedelmeskednek a figyelmeztető szavaknak, elpusztítja az ÚR a királyi palotát a benne lakókkal egyetem-

ben. Uralmuk biztosítéka nem származásukból következik, hanem abból, hogy megtartják Isten törvényeit. Különben pusztulásukból fogják megtudni a pogányok, hogy hűtlen szolgálói voltak Istennek.

A fentieket támasztja alá a Jósias király két fiáról elmondott prófécia. Jósias vallási reformjairól és haláláról már volt szó. De itt látjuk, hogy aki egész népét akarta Istenhez visszatéríteni, fiait nem tudta Istenhez vezetni. Mindkettőről azt olvassuk a Királyok II. könyve 22. részében: „Azt tette, amit rossznak tart az Úr!”. Pedig Jóákház (Sallum) jobb, közkedveltebb volt bátyjánál. Rendhagyó módon őt választották meg a nép vezetői királynak, nem az idősebb Eljákimot (Jójákim). De három hónap után Nékó fáraó Egyiptomba hurcoltatja. Ám ez a rövid idő is elég volt, hogy megengedje az apja által betiltott pogány kultuszok gyakorlását Júdában. Ha sajnálattal szól róla Jeremiás, csak azért teheti, mert két rossz közül ő volt a kisebb. Bizonyára sokan várták vissza, de a próféta kihirdeti, Isten másként döntött felőle. Minthogy utódát Nékó fáraó nevezi ki, nem lehetetlen, hogy testvére elhurcolásában Jójákim is részes. Nagy-ravágyó, kíméletlen herceggént is, királyként is. Kegyetlenül beszédet az ország népétől azt a hadisarcot, amelyet Nékó fáraó vetett ki Júdára. Majd a királyi palota bővítését rendeli el. Cédrusfa emelettel magasíttatja meg az épületet. Az ablak pedig arra szolgált, hogy népének onnan mutogassa magát. A munkásoknak pedig vagy nem fizetett, vagy aki nem járulhatott hozzá a munkálatokhoz anyagiakkal, azzal ledolgoztatta tartozását. Isten ítélni fog felette. Nem temetik királyi pompával, hanem mint tisztátalant dobják a város kapuin kívülre. A prófécia beteljesedéséről nem tudósít a Szentírás, csak ennyit olvasunk a II. Királyok 24:6-ban: „És pihenni tért őseihez Jójákim, utána pedig fia, Jójákin lett a király.” A Jeruzsálem pusztulását megjelenítő prófécia után Jójákin sorsát is megjeleníti Jeremiásnak az ÚR. Számára Babilont jelöli meg fogsága helyeként a prófécia,

ahonnan nem tér vissza, sőt egyetlen utóda sem ült már Júda trónjára. Amint az be is teljesedett!

Ima:

Igaz bírám, mindeneknek Ura és parancsolója, Atyánk a Krisztus által! Kezed ad és vesz, jutalmaz vagy büntet, de aki még igazságtalanul sosem cselekedtél, mert teremtményeid javát munkálad türelmes szeretettel. Köszö-

nöm, hogy előtted szegény és gazdag, gyenge és erős egyformán fontos és értékes, ha megtartja szövetséged útmutató parancsolatait. Segíts, hogy az újszövetség szerzője és beteljesítője, Jézus Krisztus átmutatása szerint éljem itt életem, hogy ne az elvettetés és kárhozat legyen büntetésem, hanem az örök élet jutalmát vehessem ingyen, kegyelemből. Szentlelked erejével munkáld azt, hogy minél többen imád-

kozzanak azért a rendért, amely akaratod szerint való, áldott és áldható élet forrása lehetne emberi világunk számára. De bárhogyan is forduljon sorunk, add, hogy el ne feledjük: „Kőszikla ő, cselekvése tökéletes, minden útja igazságos. Hű az Isten, nem hitzegő, igaz és egyenes ő”. (5Móz. 32,4) Jézus Krisztusért kérlek, hallgass meg engem másokkal egyetemben. Ámen.

- id. f.-

Kálvin év 2009

- Tanulmányi kirándulás Svájcba

A Szlovákiai Magyar Református Lelkészegyesület, a Református Tanulmányi Központ és a Magyar Református Lelkészegyesületek Választmánya a Kálvin János születésének 500. évfordulója alkalmából tanulmányi kirándulást szervez 2009. március 20.-27-én. Utunk során felkeressük a svájci reformáció fontos városait, Genf, Lausanne, Bern, Zürich. Szállás a Thun tó

melletti Gwatt református konferenciaközpontban (www.gwatt-zentrum.ch).

Részvételi díj 13.500,- Sk = 448,11 EUR, amely tartalmazza az utiköltséget, 7 éjszakai szállást, valamint félpanziós ellátást. Utazás 45 személyes légkondicionált autóbusszal.

Jelentkezni a Református Újság telefonszámán és e-mail címén lehet. Még 15 szabad hely van!

BIBLIAOLVASÓ

vezérfonal

1.	Sz.	Abdiás 17-21	Jel 2, 1-7
2.	Cs.	Jónás 1, 1-7	Jel 2, 8-11
3.	P.	Jón 1,8-16	Jel 2,12-17
4.	Sz.	Jón 2	Jel 2,18-29
5.	V.	Jón 3	Jel 3, 1-6
6.	H.	Jón 4	Jel 3, 7-13
7.	K.	2Királyok 1	Jel 3,14-22
8.	Sz.	2Kír 2, 1-8	Jel 4, 1-8
9.	Cs.	2Kír 2, 9-18	Jel 4, 9-11
10.	P.	2Kír 2,19-25	Jel 5, 1-5
11.	Sz.	2Kír 3, 1-20	Jel 5, 6-10
12.	V.	2Kír 3,21-27	Jel 5,11-14
13.	H.	2Kír 4, 1-7	Jel 6, 1-8
14.	K.	2Kír 4, 8-17	Jel 6, 9-11
15.	Sz.	2Kír 4,18-37	Jel 6,12-17
16.	Cs.	2Kír 4,38-44	Jel 7, 1-8
17.	P.	2Kír 5, 1-19	Jel 7, 9-17
18.	Sz.	2Kír 5,20-27	Jel 8, 1-6
19.	V.	2Kír 6, 1-7	Jel 8, 7-13
20.	H.	2Kír 6, 8-23	Jel 9, 1-12
21.	K.	2Kír 6,24-33	Jel 9,13-21
22.	Sz.	2Kír 7, 1-8	Jel 10, 1-7
23.	Cs.	2Kír 7, 9-20	Jel 10, 8-11
24.	P.	2Kír 8, 1-6	Jel 11, 1-4
25.	Sz.	2Kír 8, 7-15	Jel 11, 5-14
26.	V.	2Kír 8,16-29	Jel 11,15-19
27.	H.	2Kír 9, 1-15	Jel 12, 1-6
28.	K.	2Kír 9,16-26	Jel 12, 7-12
29.	Sz.	2Kír 9,27-37	Jel 12,13-18
30.	Cs.	2Kír 10, 1-14	Jel 13, 1-10
31.	P.	2Kír 10,15-36	Jel 13,11-18

O
K
T
Ó
B
E
R

Rendkívüli könyvrendelési lehetőség

Szerkesztőségünkben korlátozott számban utánvétellel megrendelhető Dr. Szabó Lajos: KASSAI KÁLVINISTA KRÓNIKA 1644 - 1944 című könyve eredeti 1944-es kiadásban. Ára 650,- Sk = 21,57 EUR.

VILÁGOLDAL

Hitről hívőknek

Három templom a sportolónak az olimpián (2008-08-12)

(Peking) - Az olimpiai játékok Kína számára nyitást jelentenek a világ felé, a pozitív jelek között nem elhanyagolható a vallásszabadság előtérbe helyezésének szempontja - idézi az Osservatore Romano augusztus 6-i, szerdai száma Tarcisio Bertone bíboros szavait. A vatikáni államtitkár, aki hétfőn Bressanone-ban egy napot a Szentatyával töltött, egy televíziós állomásnál adott interjújában a következőket mondta: "Tudjuk, hogy Pekingben a játékok alkalmából három templom áll a sportolók rendelkezésére, ahol imádkozhatnak, és szentmisén vehetnek részt. A szervezők az olimpiára meghívták a makaói főpásztort, valamint a Hong Kong-i koadjutor püspököt is. A három említett templomban minden vasárnap szentmisét mutatnak be egészen szeptember közepéig, a fogyatékosok számára megrendezett Paralimpiai Játékok végéig." Bertone bíboros szerint a pekingi olimpia egyben jó alkalom arra, hogy a kínai nép, amelyet a Pápa szívélyesen üdvözölt, elinduljon a nagyobb bölcsesség és összhang útján. Ez felel meg e nagy nép hagyományának és elvárásainak. Mario Lusek atya, az olasz küldöttség lelkesze már múlt vasárnap, augusztus 3-án szentmisét mutatott be a pekingi olimpiai faluban. A szertartáson, az "Avvenire" c. olasz katolikus napilap tájékoztatása szerint mintegy 50 sportoló, edző és újságíró vett részt. Szentbeszédében Lusek atya többek között arra mutatott rá, hogy a doppingszerek alkalmazása egyaránt sérti az ember testét és lelkét - olvassuk az Osservatore Romano szerdai számában. (RV.de, 2008-08-11 - dr. békefy)

Hívő német sportoló olimpiai aranya (2008-08-16)

(Peking) - Német hívő keresztyén sportoló, Benjamin Kleibrink augusztus 13-án tórvívásban aranyérmét nyert Pekingben. A 23 éves Kleibrink a szövetségi szervezet, az "Akció mindenki élethez való jogáért" elnökének a fia. Édesapja nem számított a győzelemre. Mielőtt Pekingbe kiment volna a sportoló, családjával közös istentiszteleten vett részt szülővárosában, Krefeldben. (idea.de, 2008-08-15 - dr. békefy)

Olimpiai ezüstérmes köszönete Jézusnak (2008-08-19)

(Peking) - A gyorstüzelő pisztolyokkal versenyzők között a német Ralf Schumann ezüstérmét nyert. A helyezés elérése után a versenyző így nyilatkozott: "Ezt az eredményt kizárólag Jézusnak köszönhetem. Ő adta nekem az erőt ahhoz, hogy a nehéz akadályokat kiálljam". A 46 éves ezüstérmes sportoló a legtapasztaltabb atléták közé tartozik a több, mint 400 fős német olimpiai csapatban. A 1992-ben, 1996-ban és 2004-ben nyert olimpiai aranyak után az idei ezüst is nagy eredmény - tette hozzá. (idea.de, 2008-08-18 - dr. békefy)

Bibliaiskola vezető hölgy ezüstérme Pekingben (2008-08-23)

(Peking) - A világ leggyorsabb hölgyei közé tartozik Allyson Felix hitvalló keresztyén, aki női 200 méteren ezüstérmét nyert. A 22 éves Felix édesapja is bibliaiskola vezető, s ő már kislány korában Jézus követője lett. Hitéről egy amerikai internetes oldalon rendszeresen bizonyosságot tesz. A keresztyén sportoló Isten ajándékának tekinti gyorsaságát, ahogy ő fogalmaz: "Csodálatos ajándéka Istennek, s ezt a gyorsaságot az Ő tiszteletére használom. Amit csak teszek vagy nyerek, abban mindig érzem, hogy Isten mellettem áll". Több olyan hitvalló keresztyén szerzett a különböző nemzeti válogatottból érmet, akik megvallották hitüket a versenyek előtt vagy alatt, így például az USA-beli Stephanie B. Trafton (diszkoszvetésben arany), Anna Cummins (arany hajó nyolcasban), a kenyai Catherine Ndereba (ezüst női marathoni futásban), a német Benjamin Kleibrink (arany vívótőrben), Ralf Schumann (ezüst gyorstüzelő pisztolyban), az új-zélandi Nicholas Willis (bronz 1 500 méteren). (idea.de, 2008-08-23 - dr. békefy)

60 éves az Egyházak Világtanácsa (2008-08-23)

(Amszterdam) - A jubileumról pénteken délután ünnepélyes szertartás keretében emlékeztek meg a holland főváros egyik templomában. 1948. augusztus 23-án itt alapították meg a tanácsot. Az évfordulóra szervezett programok az egyházak szerepére összpontosítanak a mai világban, különösen a nemzetközi kapcsolatok területén. Az ünnepi alkalomból Beatrix

királynőt megajándékozták a jubileumra kiadott "Válaszút előtt az ökumenikus mozgalom" című kötet első példányával. Az esszékötetben az ökumenikus mozgalomhoz kapcsolódó személyiségek - közöttük Nelson Mandela - megnyilatkozásait gyűjtötték össze.

A szervezet létrehozásakor 147 egyház képviselője volt jelen, mára több mint 100 országban 347 egyház tagja a közösségnek. A katolikus egyház nem tagja a szervezetnek, de aktívan együttműködik vele. A világtanács tagegyházainak képviselői a mostani évfordulót imaalkalomnak tekintik az ökumenikus közösség ünneplésére. "Miután megállapították, hogy Krisztust keresve egymásra találtak, a 147 egyház képviselői 60 évvel ezelőtt összegyűltek Amsterdamban, hogy újra elkötelezzék magukat Krisztus mellett és megegyezést kötöttek, hogy létrehozzák az Egyházak Világtanácsát" - mondta Samuel Kobia tiszteletes, az Egyházak Világtanácsának főtákará a pénteki szertartás előtt. Jelentőségteljes dolog, hogy amikor 60 évvel később újra összegyűlünk ugyanazon a helyen, megállapíthatjuk, hogy az egyházak híek maradtak elkötelezettségükhöz. Nemcsak hogy megőrizték az egységet, de elmélyítették és kiszélesítették a közösséget - tette hozzá. Hálát adva a holland egyházaknak és ökumenikus barátaiknak, akik az amsterdami programokat megszervezték és támogatták, a tiszteletes megállapította, hogy a látható egység keresésének mai kihívásai még nagyobbak tűnnek. Ennek ellenére reménnyel és bizalommal tekintenek a következő 60 év elé, mivel ösztönzést merítenek ökumenikus őseik lelkiségéből, akiknek köszönhetően lehetővé vált 1948-ban a szervezet létrehozása Amsterdamban. A jubileum alkalmából a holland nemzeti tv csatorna egy dokumentumfilmet mutat be augusztus 24-én, vasárnap az Egyházak Világtanácsáról. A BBC rádió 4-es csatornáján pedig külön műsort szentelnek a szervezetnek. A 60. évforduló központi eseményére idén februárban, Genfben került sor az Egyházak Világtanácsának központi bizottsági ülése során. Február 17-én, vasárnap a genfi Szt. Péter székesegyházban megtartott ünnepi ökumenikus szertartáson I. Bartolomeiosz pátriárka emlékeztetett rá, hogy a szervezet jelentős eredményeket ért el az elmúlt 60 év során. (ENI.ch, ekd.de, RV.de - 2008-08-23 - dr. békefy)

© www.reformatus.hu

GYÜLEKEZETEINK életéből

ÉNEKKARI KIRÁNDULÁS

Mindig nagy öröm egy gyülekezet életében, hogyha megismerheti egy más tájon élő gyülekezet hitéletét és az abban a gyülekezetben végbemenő lelki épülést. Nemcsak öröm az ilyen alkalom, de ösztönző hatással is van az egymás hite által való épülésre.

Ilyen áldásos és örömteli alkalom nyílt 2008. április 20-án a rimaszécsi és zádorházi gyülekezetek női énekkara számára. Egy betervezett kiránduláson vettünk részt a 14 tagból álló csoporttal. Az úticél Nagymaros, Visegrád, Esztergom és Párkány volt. Megnéztük a Visegrádi Vármúzeumot és Esztergom nevezetes Bazilikáját. Ezt követően egy kedves ismerős, Szabóné Zsófi Aranka - aki Gömör térségéből, Harmacról származik - és férje meghívott bennünket Búcsra az otthonukba, ahol egy idilli környezetben szeretetteljes vendéglátásban részesültünk. Abban az időpontban volt egy kiállítás a búcsi ref. templomban, amelyen tájjellegű népviseleti ruhákba öltöztetett baba gyűjteményt sorakoztattak fel. Ezeknek megtekintése által is gazdagodott az ismeretünk.

Az utunk lassan hazafelé vezetett, s úgy döntöttünk, hogy betérünk a batorkeszi ref. templomba, ahol meghallgatjuk

azokat az Istent dicsőítő szép énekeket, amelyeket a Komáromi egyházmegye résztvevő kórusai adnak elő. Váratlan vendéggént érkeztünk meg erre az alkalomra, nagy volt az örömünk, mert a fogadtatás szeretetteljes volt. Nt. Czinke Zsolt lelkipásztor és hitvese kedves és szeretetre méltó módon fogadott bennünket. Lélekemelő élményként éltük át az egyes kórusok énekben előadott bizonyágtételét. Átérezhetjük annak valóságát, amit a zsoltaíró így fejez ki: „*Ímé, mily jó és mily gyönyörűséges, a mikor együtt lakoznak az atyafiak!*“ (Zsolt 133:1). Felemelő érzés együtt lakozni Isten hajlékában Ezt a kedves együttlétet még fokozta az, hogy a kórustalálkozót követő szeretetvendégségre is meghívást kaptunk. Példaértékű lehet mindenki számára az ilyen keresztyén testvéri hozzáállás. Mindannyiunk számára örömteli és áldásos alkalomnak bizonyult a Bátorkeszi-i gyülekezet tagjaival és lelkipásztor házaspárral való találkozás.

Ezt a beszámolót csak azzal zárhatjuk, hogy köszönettel vagyunk mindazok felé, akik részéről megtapasztaltuk ezt a felebaráti szeretetet és fogadtatást. Isten áldását kérjük életükre, munkájukra, szolgálataikra.

Orémus Ilona

25 év a perbenyiki gyülekezetben

A harangok hívó szavára, hálás és örömteli szívvel indultak el a templomba gyülekezetünk ifjai, felnőt- és idős tagjai 2008. július 27-én, vasárnap délelőtt.

Ez a vasárnap nemcsak a gyülekezet számára volt különleges ünnep, jelentős határkő. Lelkipásztorunk, Nt. Szabóné Kozár Éva életében volt ez a nap egy jelentős eseményt meghatározó életút dátuma.

Isten kegyelméből, 35 éve szolgál lelkipásztorként, és ebből 25 éven keresztül a perbenyiki gyülekezetben.

A 25 év alatt felépült a gyülekezeti terem, megújult a parókia és a templom épülete. Tíz éven keresztül ökumenikus gyermek- és ifjúsági táboroknak adott helyet a gyülekezet. Lelkésznőnk gyűjtéseket szervezett a kárpátaljai árvízkárosultak és az erdélyi rászorulóknak megsegítésére, és folyamatosan segíti a szegényeket, munkanélkülieket és rászorulókat. Már több, mint tíz éve a Református Nőszövetség országos elnökeként tölti be küldetését.

Rövid idő egy istentiszteleti alkalom, visszaemlékezni és felidézni a 25 év alatt végzett munkát, szolgálatot. Felidézni azt a sok örömteli pillanatot, a fájdalmas és szomorú eseményeket.

A gyülekezet gondnoka, Fülöp Pál köszöntötte a lelkésznőt, és megköszönte a 25 éve tartó hűséges szolgálatát, majd pedig a helyi nőszövetség énekkarának rövid programja után a presbiterek, gyermekek és a nőszövetség vezetősége köszöntötte a lelkésznőt.

Az istentisztelet után a gyülekezeti teremben, szeretetvendégség keretén belül, a gyülekezet korábbi gondnoka, Galambos József is megköszönte e lelkésznőnek a közös szolgálatban eltöltött éveket. E jeles alkalomból a helyi római-katolikus és a görög-katolikus gyülekezet lelkipásztora, Szalai László és Matyi Róbert köszöntötték meleg szavakkal szolgatársnőjüket. Végül, de nem utolsó sorban Nt. Kozár Péter lelkipásztor köszöntötte a lelkésznőt testvérként és lelkészként nagy szeretettel.

A perbenyiki gyülekezet hálás szívvel köszöni meg a lelkésznőnek a 25 éven keresztül végzett hűséges szolgálatát, munkáját és nagy-nagy szeretetét minden ember iránt.

Isten gazdag áldása legyen további életén, munkáján, szolgálatán és szeretetén.

Vaski Klára
Presbiter, katechéta

ABARÁN TÖRTÉNT

Az abarai képviselőtestület határozata alapján a község díszpolgárává választotta meg Dr. Erdélyi Géza püspököt. A díszpolgárrá avatás 2008. augusztus 2-án megtörtént, amikor Abarán megrendezésre került a II. Családi Nap. Ezen az alkalmon került sor a püspök úr ünnepélyes díszpolgárrá avatására, szerettei és családja jelenlétében. A polgármester-presbiter köszöntése után Hranyo Mihály lelkipász-

tor méltatta a kitüntetettet. Az ünnepségen a nagykaposi református énekkar, valamint a helyi gyülekezeti énekkar az „Ároni áldással” köszöntötték az ünnepeltet. Bilász Boglárka Vass Albert és Petőfi Sándor költeményeit szavalta el mély átéléssel. Az ünnepség végén az ünnepelt meghatódottan köszönte meg ezt a kitüntetést. Nem titkolta, hogy különös érzésekkel telik meg a szíve, amikor csak Abara felé közeledik.

Itt érzi magát igazán otthon. Sokat jelentett a szülői ház, a gyermekkori élmények, barátok, iskolatársak. Abarán mindig különös ünnep amikor hazalátogat, így most is körülvették barátok, ismerősök. Örülünk, hogy jól érezte magát közöttünk, az Úr vezesse tovább is kegyelmesen, hogy még sok örömteli találkozása legyen szülőfaluja gyülekezetével.

Hranyo Mihályné

Nőszövetség - nyári konferencia

A Szlovákiai Református Keresztyén Nők Egyesülete 2008. július 6-án tartotta nyári konferenciáját az ágcsernyői református templomban.

A konferencián három egyházmegye nőszövetségeiből voltak jelen, ami délutáni istentisztelettel vette kezdetét.

Az igei szolgálatot Nt. Pocsai Ferenc, makkoshotyкаи lelkipásztor végezte. Alapigeként a Zsidókhöz írt levél 4:12 verse szolgált: „Mert Istennek beszéde élő és ható...”

2008 a Biblia éve. Idén gyakrabban találkozunk rendezvényekkel, ahol a Biblia mindenkori jelentőségéről, és hoz-

Árva Bethlen Kata és Kazinczy Ferencné született Török Szofi volt a másik két híres személyiség, akiknek megismerhettük hányatott sorsukat, és azt, hogy mit jelentett számukra is a Bibliájuk, az a tanítás, amit semmilyen más könyv nem nyújthat. Török Szofi híres mondása fel lett jegyezve: „Csak a lelki kincseket birtokló családok őrizhetik meg a társadalmat az etikai bukástól”, amelynek időszerűsége vitathatatlan.

Tanítsuk gyermekeinket, unokáinkat imádkozni, adakozni és híven követni a Biblia útmutatásait.

Ezt követte a helyi gyülekezet rövid programja, amit erre az alkalomra készítettek: először egy szavalatot hal-

zánk, emberekhez szóló örök tanításairól hallani. Az igemagyarázatban a Biblia, mint az élet könyve, úgy lett felvázolva, mint ami önmagáról szóló bizonyágtétel is egyben. Nincs a világon még egy olyan könyv, mint a Szentírás.

Könyvek, világhírű művek tűnnek a semmibe az idők folyamán, csak a Biblia szava örökkévaló igazság. Három olyan emberi tényre csak a Bibliában találunk feleletet., mint a Bűn, a Halál és a Szenvedés. Ezekre a kap a hívő ember eligazítást a Szentírásból. Elcsendesedve, hívő szívvel, aki olvassa az Igét, bizonyosan feleletet kap minden életproblémáira. Az Ige, mint kétélű kard, mint éles kés a lélek belsejébe hat, és úgy rántja le a bűnről a leplet.

Az igemagyarázat mintegy felvezetése volt az azt követő előadásnak, amelyet Dr. Pocsainé Eperjesi Eszter lelkipásztortól hallottunk. Címe: „Nagyasszonyaink Bibliái”. Elsőként **Lorántffy Zsuzsannáról**, az ő életéről és arról szólt, hogy milyen szerepe volt a Bibliának az életében. Naponta a Bibliái tanítását olvasva kezdett munkához és közismert, hogy udvarában sok hívő lány és asszony kapott keresztyéni nevelést.

Széchy Mária: a murányi vénusz néven ismert nagyasszonyunk, ugyancsak a vizsolyi Bibliája naponkénti olvasásával adott példát az utókornak. Az ő Bibliája jelenleg Sárospatakon van kiállítva.

lottunk, majd az énekkar színvonalas szép előadásában négy éneket hallgathattunk meg, szólót Abaházi Nagy Lívia énekelt.

A konferenciát Nt. Szabóné Kozár Éva, országos elnökünk rekesztette be, megköszönve a szolgálatokat, a helyi gyülekezetnek pedig, hogy helyet adtak a rendezvényünknek.

Az ágcsernyői nőszövetség mindenkit szeretettel hívott a terített asztalokhoz, ahol a lelki táplálék után testileg is megelégtettünk.

Ezúton is köszönjük nekik a szeretetteljes vendéglátást és igyekezetüket, munkájukat az Úr gazdag áldása kísérfje.

Hranyó Mihályné, Abara

TALÁLKOZÁS...

Ezt a történetet akár úgy is kezdhetném, hogy hol volt, hol nem volt, talán mint a mesékben, mert ez egy igazán mesés történet.

A kezdet valamikor 2007 októbere, amikor is lelkész-nőnk, Orémus Ilona résztvett a Tanácskozó Zsinaton Nagyváradon. Ez alkalommal az igehirdetés szolgálatát is végezte a nagyvárad-újvárosi református gyülekezet körében. A kedves és szeretetteljes fogadtatást megpróbálta viszonzni azzal, hogy meghívta a gyülekezet tagjait egy látogatásra a gömöri tájakra. Erre az örömteli találkozásra került sor 2008. július 18-án.

Nagytiszteletű Herdeán Gyöngyi és Nagytiszteletű Orémus Ilona lelkész-nők az Úr asztalánál

A találkozást nagy szervezés és készülődés, de talán még nagyobb izgalom előzte meg, hogy minden jól sikerüljön. A Rimaszécsi Általános Iskola éttermében fogadtuk a vendégeket, ahol az ünnepélyes köszöntés után felszolgáltuk a szeretetvacsorát. A vacsorát és az ismerkedést követően a 49 vendég a rimaszécsi, jénei és zádori gyülekezet tagjainál lettek elszállásolva.

19-én, szombaton a nagyvárad-i vendégeink egy előre betervezett kiránduláson vettek részt. Szerettük volna megmutatni nekik egy kis szeletét a Felvidék, azon belül is a gömöri táj szépségeinek, nevezetességeinek. A kirándulás állomásai a következők voltak: Nemesradnóton megtekintették Pósa Lajos és Radnóti Miklós szobrát, majd Zsípén egy 750 éves templomot, ami arról nevezetes, hogy a falain még láthatóak az eredeti festés részletei, ami a tíz szűz példázatának képeit ábrázolja. A következő megálló a krasznahorkai vár volt, azt követően pedig Betlérben, az Andrássy család kastélyában tettek látogatást. Az út végét Rimaszombat, a gömöri térkép egyik központi városa jelentette, ahol Petőfi Sándor és Tompa Mihály szobrát nézték meg, az utolsó állomás Hanva volt, ahol Tompa Mihály síremléke található.

A Zádorháza-Rimaszécs gyülekezetének női énekkara

Vasárnap a rimaszécsi református templomban volt egy közös istentisztelet. Az igehirdetés szolgálatát ez alkalommal a nagyvárad-újvárosi református templom lelkész-nője, Nagytiszteletű Herdeán Gyöngyi végezte a 2 Mózes 13,18 alapján. Az Istentisztelet a találkozásról szólt, arról a csodás találkozásról, aminek most részesei lehettünk. Pár évvel ezelőtt egy ilyen találkozás szinte elképzelhetetlen lett volna, de ma, Isten jóvoltából már nem az. Istennek hála, két határon túli magyar, két református lélek, testvér és testvér végre egymásra találhatott. Megható volt a prédikáció, amit csak fokozott a nagyvárad-i vendégek éneklése és szavalata. A Rimaszécs-Zádorháza református gyülekezeteinek női énekkara három énekszámmal köszöntötte az egybegyűlteket, ezt követően pedig további versek hangzottak el. Az Istentiszteletet a Himnusz és a Székelyhimnusz eléneklésével zártuk.

A találkozó búcsúéjével ért véget. A búcsúzásnál igéretet adtunk, hogy mi is eleget teszünk a nagyvárad-i vendégek meghívásának és ellátogatunk közéjük, mert minden találkozás a Krisztusban való testvéri szeretet épülését szolgálja.

Kósa Andrea,
a zádorházi gyülekezet tagja

Egy közös kép a rimaszécsi parókia udvarán

Testvérek közt Kárpátalján

A deregnyői Református Keresztény Gyülekezet presbitériumának régi terve valósult meg 2008. augusztus 15-17-én, amikor a nagyszelmenci határátkelőnél átlépve a szlovák-ukrán határt magyar református testvérekhez látogattunk. Maga a helyzet fonáksága, hogy szlovák-ukrán határt lépünk át, miközben mindkét oldalon magyar közösségek élnek. De a panasz helyett hálat adhatunk a Mindenhatónak, hogy amikor annyi éven át csak megállhat-

Néha a busz is megpihen

tunk a keskeny mellékúton, s épp hogy átnézhattunk az erősen őrzött határ másik oldalára, mostanra már át is mehetünk, ha az ukrán határőrök nem lassítják az átkelést. Márpedig lassítják, mégpedig annak reményében, hogy a túloldal üzlettulajdonosaitól nagyobb összegű „támogatást” sikerül kieszközölniük fizetésük feljavítására. Isten azonban itt sem hagy magunkra minket, mivel a túloldalon várakozó lelkész és presbiter testvér, aki egyben járási képviselő közbelép. A sorból kiemelnek, kitöltjük a csak ukrán és angol nyelvű űrlapot, megkapjuk a pecsétet és már „külföldön” is vagyunk, de mégis otthon. Szürte érintésével már indulunk is Ungvár várának megtekintésére. A szakszerű magyar vezetés mellett van módunk feleleveníteni a ciril-betűk ismeretében szerzett jártasságunkat is. Sajnos az utóbbi hetek esői következtében nem tudunk a vendéglátó gyülekezetben, Szürtén megszállni, de a nagydobronyi gyermekotthonban minden

Verecke híres emlékműve

gond nélkül alhatunk és étkezhethetünk. Kótyuk Zsolt lelkipásztor és Katkó László gondnok bemutatják a gyermek-

Munkács várának kapuja nyitva volt előttünk

otthont, a gazdaságot, ami nagy tanulságunkra van. Nem kétségbeesés, nem jajgatás, hanem a hit bizonyágtétele amit hallunk és látunk.

A kiadós vacsora és hosszú beszélgetés után jó nyugovóra térni. A szom-

Fotók:
Ing. Puskás János
és Csoma László

Szolyva szomorú emlékműve

bati nap kellemes meglepetése, hogy az értünk érkező autóbuszban ott vannak a szürtei gyülekezet presbitériumának tagjai is. Menet közben ismerkedünk, majd Munkács várához vezető kaspaszkodón már folyik a beszélgetés.

Vasárnapi ebéd

Zrínyi Ilona hősiességéről, s a vár nagyszerű védműveiről és történelméről ismét szakavatott vezetőtől, Braun tanár úrtól hallhattunk. Útunk a Verecke felé vezetett tovább. A lenyűgözően szép természet csodálásából az egyre rosszabb utak zökkentettek ki, s az egyszerű hegyi falvak látványa. Az előrejelzés alapján a délutáni órákban

A templom előtt

meg kellett volna érkeznie a hideg frontnak, de csak az autóbusz állt meg pár perces kényszerpihenőre, amikor a hűtővíz felforr. Az Úr azonban gondot viselt rólunk, s minden gond nélkül elértük a hágót. Itt először a homályos történelmi háttérű ukrán emlékmű áll előttünk, majd pár száz méter séta után elérjük a honfoglalási emlékművet. Mindannyiunkat elgondolkodtat, hisz elődeink Árpád fejedelem vezetésével itt vonultak be a Kárpát-medencébe. A sok viszontagságot megélt, szépen felújított emlékmű méltó bizonyága dicső múltunknak. Vendéglátóink ez idő alatt egy gyönyörű erdei tisztáson készítettek a bográcsgulyást, kitűnő pecsenyét. A finom ebéd, jó hangulat szinte az asztalhoz szögezte a közösséget, s oldott hangulatban folyt a beszélgetés. A hazafelé vezető úton megállunk Szolyván. Csendesen emlékezünk

Ebédosztás

azokra, akiket az embertelen kommunista hatalom 1944 őszén ebben a gyűjtőtáborban zsúfolt össze, majd indított Szibéria felé. Megilletődve szemléljük az emléktáblákon feltüntetett neveket. Már az autóbuszban ülünk, amikor elered az eső. A késői vacsorát követően még órákig folyik a beszélgetés.

Vasárnap a szürtei református templomban találkozunk a gyülekezetel. Majd az istentiszteletet követően közös ebéd a gyülekezeti teremben a presbitériummal. Bár egy határ van köztünk, de érezzük, hogy valódi testvéri közösség formálódott az elmúlt két napon. Hálat adunk a Mindenhatónak mindenért, s nagy szeretettel várjuk szürtei testvéreinket Deregnyőn.

CsL.

150 éves a simonyi templomtorony

2008. augusztus 17-én a Simonyi Református Gyülekezetben hálaadó, ünnepi istentisztelet keretében emlékeztünk arra, hogy 150 évvel ezelőtt építették fel a templom díszes tornyát. A torony jellegzetessége, hogy oszlopokon nyugszik. Építőmestere Miks Ferenc, rimaszombati építész volt. 1857. augusztus 2-án tették le az alapkövét és 1858-ban fejezték be építését. Azóta is a környék, a táj jellegzetessége és az itt élő emberek életének része. Az 1848-49-es szabadságharc leverése után a simonyi gyülekezet részéről nagy áldozat volt egy ilyen torony felépítése. De ebben az áldozatvállalásban mutatkozott meg az itt élő emberek Istenbe vetett hite, reménysége. Talán a magyarság életében az egyik leggyászosabb idő buzdította eleinket arra, hogy ennek a templomtoronynak a felépítésével kifejezzék: sem magyarságukat, sem református vallásukat nem lehet megtörni.

Hálaadó alkalmunknak két része volt: az egyik a templomban, a másik pedig a templomtorony tővében. Az ünnepi istentiszteletet Pál Margit, nyugdíjas pedagógus nyitotta meg a 118. zsoltár válogatott verseinek felolvasásával. Utána Milen Marcell lelkipásztor köszöntötte a kedves vendégeket és a szeretett gyülekezetet. Az igehirdetés szolgálatát Nt. Nagy Ákos Róbert, a Gömői Egyházmegye esperese végezte a 84. zsoltár válogatott versei alapján. Igihirdetésében többek között említést tett a simonyi templomtorony egyedi szépségéről, valamint emlékeztetett bennünket arra, mennyi minden történt és változott meg 150 év alatt. Történelmi, politikai korszakok, ideológiák váltották egymást, de mindezek fölött átível Isten örökkévalósága és az itt élő nemzedékek Istenbe vetett hite. Ünnepi megemlékezésünket a Bárka kórus énekei, Bálint István tárogatón előadott zeneszámai, id. Boján Árpád történelmi felolvasása és Milen Marcell verse tette színesebbé, gazdagabbá. A Himnusz, a Szózat eléneklése és a torony harangjainak szava foglalta egybe ünnepi gondolatainkat, érzéseinket és töltötte el megható örömmel lelkünket.

Ünnepi együttlétünk a kultúrházban folytatódott szeretetvendégséggel, ahol Bálint István teremtett jó hangulatot.

Szívünkben, lelkünkben azzal a reménységgel zártuk alkalmunkat, hogy remélhetőleg 50, 100, vagy 150 év múlva is áll még a simonyi templomtorony és a mi utódaink is hasonlóan tudnak majd emlékezni.

Ezúton mondunk köszönetet támogatóinknak: a Simonyi Vadásztársulatnak, a Bóvíba mezőgazdasági kft.-nek, a Községi Hivatalnak, Budai István és Kósik Tibor vállalkozóknak és mindazoknak, aki munkájukkal és adományaikkal segítettek ezen szép alkalom megvalósításában.

Istennek legyen hála azért, hogy ismét megtapasztalhattuk: „...jó az Úr! Boldog az az ember, aki őbenne bízik.” (34. zsoltár)

Milen Marcell

Múló, örök boldogságban

Kecses torony mutass utat,
Lelkem, testem célt kutat,
Életem hogy megtaláljam,
Meggpihenek oszlopaid árnyékában.

Csukott szemmel imát mondva,
Múltat, jelent, jövőt karolva,
Égre emelt szívvel látom
Kegyelmét Istennek a világon.

Hála, ünnep, öröm, béke
Összeforrott nemzedékről nemzedékre.
Edzett hit és erős karok
Reménységgel emelték e templomtornyot.

Messze látszik fehér teste,
Benne minden hívó lelke,
Százötven év mulandóság:
Istenről tett bizonyosság.

Harang kondul, rezdül lelkünk,
Öröm-bánat koszorúban ünnepelünk.
Kéz a kézben, ölelésben, éneklésben,
Táncot járva emelkedünk messzeségbe.

Földi élet kevés nekünk,
Gazdagságot mástól nyerünk,
Pimasz ima, mély alázat,
Istennél az elfogadó bűnbocsánat.

Kecses torony, karcsú ujjad,
Röpke éltünk mennybe írjad,
Tüzes szekér, Krisztus vére,
Ítéletkor ragadjon el üdvösségre.

Milen Marcell

A Kárpát-medence Reformátussága

A világ női szemmel (2008-08-20)

Első alkalommal szervezett leányhetet a Kárpátaljai Református Ifjúsági Szervezet, melynek a Nagyberegi Református Líceum adott otthont. A hét folyamán számos olyan téma került terítékre, amelyek elsősorban a lányok érdeklődési körébe tartoznak.

Mészáros Krisztina orvostanhallgató gyakorlati feladatokkal színesített előadásában az önértékelési problémákban nyújtott eligazítást. Szanyi György lelképásztor arról beszélt, mitől válhat a nő mézzé vagy méreggá a férfi számára. Márku Anita főiskolai tanár a férfiak és nők különbözőségének pozitív és negatív oldalait vázolta, gyakorlati tanácsokat adva a társas kapcsolatok harmonikussá tételéhez. Mándy Mária orvostanhallgató az általános barátság ismérveit érintve a fiú-lány barátság áldásairól és kockázatairól szolt. Mózes Lívia bizonyágtételében elmondta, miért volt érdemes éveket várnia az Istentől elrendelt társra, miket tapasztalt a várakozás ideje alatt, s hogyan áldotta meg Isten az ő reménységét. Olasz Tímea hitoktató a várakozás nehézségeiről, áldásairól és módjairól beszélt. Fényes Zsuzsanna, leendő szülész, a terhesség testi és lelki következményeiről, valamint az abortuszról tartott előadást, Dancs Edina lelképásztor a szenvedélyek megfékezésében adott tanácsokat a résztvevőknek. Dancs Róbert lelképásztor a kapcsolat sebességéről szolt, Kincses Margarett lelkész és Keresztyén Anett az egyedülállás áldásairól tettek bizonyágot.

Az előadások után csoportbeszélgetések, fórumok segítették a téma feldolgozását, a kérdések, tapasztalatok megbeszélését. A komoly témák mellett egyéb programok is színesítették a hetet: nemzetközi dicsőítés holland vendégekkel, tortasütés, gyalogtúra, ékszerkészítés, körömdíszítés, filmklubok, valamint egy imádságokkal, zsoltárokkal, bizonyágtételekkel gazdagított dicsőítés az Antal házaspár és Kincses Margarett vezetésével.

(KRE Kommunikációs Közpon - Olasz Tímea)

Diákösszefogás a kollégiumért (2008-08-20)

Augusztus 15-én maratoni focibajnokságot szerveztek a Nagyberegi Református Líceum sportpályáján. Mint Csok Dávidtól, az egyik lelkes szervezőtől megtudtuk, a tanintézmény jelenlegi és egykori diákjai úgy döntöttek, nyaranta összejönnek egy-egy sporteseményre, hogy tovább őrizzék és erősítsék az itt kötött barátságokat. Idén huszonnégy órás maratoni focibajnokságot szerveztek. És ezt jótékonyági céllal tették, merthogy a nevezési díjjal - csapatonként minimum 50 hrvnyát állapítottak meg, sokan ezt felüllicitálták - a líceum leánykollégiuma építését támogatják. Ezzel is jelezve: a diákok átérzik az iskola gondjait, felelősséget vállalnak azok enyhítésében, és erejükhöz mérten segítenek

is. Ezúttal éppen a focival, ami számukra szórakozást is jelent. Kezdeményezésük persze mindenképpen példaértékű, hisz ha valamennyien "csak" ennyit teszünk a közös ügy érdekében, akkor hamarosan felépülhet a kollégium, így továbbra is a legeredményesebb elitképző tanintézmény maradhat a Nagyberegi Református Líceum.

Úgy legyen!

(KRE Kommunikációs Közpon - Marton Erzsébet)

Koinónia-tábor a nyelv megszeliítéséről (2008-08-06)

A ma már Koinónia Tábor elnevezést viselő találkozó azokból az egykori diáktáborokból nőtte ki magát, amelyekre a Lesi-tónál került sor, és amelyeknek eredete a Farkas utcai templom irodahelyiségeiben szervezett heti bibliaórákra vezethető vissza. Az akkori egyetemisták mára már kisebb-nagyobb gyerekekkel együtt vesznek részt a július utolsó hétvégéjén szervezett táborban, amely a Koinónia Kiadó beindulása óta vette fel a kiadó nevét. Akik megfordultak a táborban, egymásnak adták át a rendezvény hírét, így az évek során bekapcsolódtak Magyarországról, Hollandiából és Ausztriából is résztvevők, és évről évre visszatérnek. A szervezőbizottság évente más-más tematika alapján állítja össze a programot, ennek megfelelően különböző jellegű beszélgetésekre-vitákra van lehetőség, az előadókat pedig a témához kapcsolódva hívják meg.

Az ideai meghívottak között olyan neveket találhattunk, mint például Berszán István (egyetemi tanár, Kolozsvár), Bogdán Zsolt (színművész, Kolozsvár) Mihai Mănișiu (rendező, Kolozsvár), Eginald Schlattner (író, lelkész, Szeben), vagy Cornel Țăranu (zeneszerző, akadémikus, Kolozsvár), Fabiny Tibor (egyetemi tanár, Budapest) és Tunyogi Lehel (teológus, lelkész, Kolozsvár).

(forrás: Szabadság)

A Református Tanulmányi Központ hírei

Angol tábor

A meleg nyár talán legesősebb hetén gyűlt össze ismét egy gyereksereg a deregnyői Tanulmányi Központban. Immáron 10. alkalommal és sajnos majdnem csak tízen. Azonban el kell mondanunk, hogy ez az alkalom is bizonyítja, hogy a mennyiség és a minőség nem mindig egészíti ki kellőképpen egymást. Most ugyanis egy olyan csapattal volt dolgunk, hogy, mint a szólás mondaná: „Le a kalappal!” Mindösszesen tizenketten voltak. Most azt mondhatnánk, hát igen, ennyi gyereket könnyű fegyelmezni, még szép, hogy jók voltak. Nem, ez nem így van. Ilyen létszámon belül is lehet akkora szét húzás, „klikkesedés”, mely megbontthatná közösséget. Viszont nem így történt. Eleinte, mint minden táborban, mindenki félénk (persze vannak kivételek), majd megbátorodik és mindenféle kényszer nélkül talál barátokat. Ha nem az első két napban, akkor utána. Ha mégsem, nem szabad kényszeríteni, nem mindig ez a jó megoldás. Szabadban az ember sokkal több mindenre nyitott, mint amikor valamit muszáj. Szabályoknak lenni kell, de minden kornak meg vannak a maga szabályai. Minden gyereknek meg kell hagyni egyéni szabadságát, választhasson, s közben terelgetni, hol jobban, hol kevésbé szükséges. Hogy mindezt miért írom le?

Amikor elkezdődött a tábor, megkérdeztük a gyerekeket, ki honnan hallott a táborról, hogyan jutott el hozzánk. Ki-ki megválaszolta: újságból, barátoktól, anyuka küldte... Azonban hallottunk egy érdekes dolgot: az egyik kislány azt mondta, hogy kicsit félve jött, mert azt mondták, hogy ez a tábor nagyon szigorú. Meglepődtünk. Most kezdhetném azzal, hogy nem, ez nem igaz, de nem ezt fogom tenni. Miért? Mert ha szigor van, az azért van, mert nem hagyjuk az „ösztönöket” eluralkodni. A program az órákon kötött, ezen felül van szabadidő, van lehetőség tanulni, játszani és viselkedni. És azt hiszem ez az utolsó szó a gond forrása. Ha ezt jelenti a szigor, hogy nem hagyunk valakit az asztalon ugrálni és

A várba nem mentünk

Sáropatak enyhébb volt

A pataki vár udvarán

Együtt esőben, szélben

közben, vagy belemászni saját étkezésletével a közös tálba vagy elkapkodni más elől az ételt, akkor szigorúak vagyunk, de azt hiszem, ettől nem meg-

ijedni kellene, hanem örülni, hogy a nyelven kívül valami mást is tanulhat. Vagy ez mára már szégyellnivaló dolog? Vagy csak egy alapvető viselkedési aktus? A család ugyanis kicsit más, mint egy nem rokon szálakkal összekötött közösség. Itt figyelnem kell arra, hogy nem mindig én vagyok az első, hanem tiszteletben tartok másokat is és hagyom őket is érvényesülni, főleg ha kisebb. Az idősebbek felé mutatott tiszteletéről, pedig ne is beszéljek.

Ezzel kapcsolatban már csak egy kérdésem van: miért kell ezt szigorú, mumusnak tartani és ezzel másokat elrettenteni? Az is igaz, hogy nem mindig az a hibás, aki ezt terjeszti, hanem aki meghallgatja. Én azonban azt gondolom, hogy a sérelmekkel nem dicsekedni kellene, hanem elgondolkodni rajta, és lehetőség szerint okulni belőle. A szülők is voltak gyerekek, tudhatják, hogy a gyerekek sokszor sok mindent azért mondanak, mert félnek valamit bevallani. De miért is tennék, ha a szülőt ennyivel le lehet tudni? Ezzel csak az a baj, hogy hamar tanulják meg kellőképpen kiforgatni és beadagolni a nem egészen teljes igazságot. Boldogulni lehet, hogy könnyebb, talán többen is fognak szeretni, de lelkiismeretünket akkor jó mélyen ássuk el, ugyanis tekintetünk egy óvatlan pillanatban talán elárulhat minket.

Egy hét alatt az ember megismerkedhet személyiségekkel, tehetségekkel, pozitív és negatív tulajdonságokkal, szembesülhet saját hasznos és javításra szoruló jellemvonásaival, szokásaival, és nagyon sokat tanulhat másoktól, a közösségtől. A gyerekek nagyon sokszor észre sem vesszük, mi mindent tanulnak el, sokszor csak tudat alatt. Egy hét után mi is észre vesszük, hogy érdemes velük foglalkozni és öröm látni az eredményt. A mostani táborban is voltak nehézségek, de sikerült megoldani őket. A gyerekek tudták, hogy mi rosszat tettek, és sokan próbáltak javítani is a pár nap alatt hibáikon. Egy másik nagyon jó dolog, mikor azt látjuk, hogy a gyerekek egymást figyelmeztetik és ügyelnek arra, mit és hogyan tegyenek.

Az idő sajnos kicsit megnehezítette mindennapi tevékenységeinket és a kirándulást is szinte lehetetlenné tett, de

Esti szórakozás

Fűzér esőben, szélben

A románkori templombejárat

Taktikai megbeszélés

Szombat a szülőkkel

találtunk megoldást. Úti célunk a Fűzéri vár volt, de a szakadó eső és erős szél nem engedett fel bennünket, azonban később enyhült az idő és így megtekintettük a sárospataki várat és múzeumát, majd Karcsán a református templomot. Itt a templomban a gondnok néni elmesélte a templom történetét, amit ha a Kedves Olvasó tehet, hallgasson meg egyszer, tényleg érdemes. A gyerekek meglepő módon, a rossz idő ellenére is egyetlen szó nélkül vidáman, szórakozva, tele energiával és jókedvvel töltötték a napot. Természetesen a fáradt gőzt ki kell engedni valahol, ezért a rosszcsonstjelzőt is kiérdemelték, azonban örömmel tapasztaltam, hogy a gyerekek ismerik a játék értelmes és intelligens módját is. Minden este megegyeztek mit, és hogyan fognak játszani, mesét néznek, egy kicsit számítógépeznek, activityznek vagy talán „Maffiáznak”.

Volt egy kritikus pontja is a tábornak, amikor a kis rosszcsonstok bejelentették, hogy ők pedig nem akarnak programot készíteni szombatra. Mert hogy nem tudják megtanulni a szerepüket, nekik ez nem megy. Végül mégiscsak lett program, amire örömmel készítették a díszletet, és fiúk a lányok ellen énekelték az angol dalokat.

Így, a 10. angol tábor után azt mondhatom el, hogy öröm ilyen táborokat szervezni. Egy baj van csak ezzel: egyre kevesebben értékelik a szervezők igyekezetét. Hiszen nyár van, még akkor is tanuljon szegény gyerek? Játszva és jegyek nélkül nem könnyebb tanulni? Vagy talán a nagy szigor, mi az akadály? Elszomorító dolog, hogy idén, amikor már tizedik éve igyekszünk helyet adni a tábornak, a nagy csoport számára előkészített tábor nem tudtuk megrendezni. Mit ne mondjak, nagyon elszomorító! Egy olyan világban élünk, ahol az idegen nyelv ismerete szinte már elengedhetetlen. Itt van a lehetőség, hogy legalább egy hetet szórakozva tanulhassunk, értelmesen tölthessük időnket, és mégsem élünk vele. Igaz, az ember általában akkor értékeli a dolgokat, amikor már késő. Mindig az kell, ami nincs. Ismerem az érzést, de a könnyebb út nem mindig a jobb is egyben, ezt meg kell tanulnunk és tanítanunk is a gyerekekkel, sőt néha a gyerekek tanítják meg a felnőttekkel. Hagyjuk, hogy tanítsanak bennünket, hiszen azt hiszem, senki sem mondhatja el magáról, hogy már

mindent tud. Ha mégis, a tanári szerep betöltésére szívesen várjuk. ☺

De mielőtt még túl sok lenne a jelentkező, szeretném komolyra fordítani a szót. Gondolom, már mindenki unja azt, hogy okosságokkal ostromolják őket, de akárhogy is, van benne igazság, még ha fáj is elfogadni! Szükségünk van a tudásra és a tanulásra, hiszen nap mint nap tanácsokat adunk egymásnak, gyakorolnunk kell keresztyén mivoltunkat, azt viszont csak pusztán hittal nehéz, ugyanis, ha pontosan nem tudjuk, miben hiszünk, akkor kicsit hiányzik a talaj lábunk alól. Próbáljuk megalapozni tanácsainkat és mutassunk példát, hogy a gyerekek mi módon keressék az értelmes tevékenységeket, és hogyan éljenek a lehetőségekkel, amíg vannak. Isten kegyelméből még vannak, de nem szabad a türelmével játszani, hiszen ha mi nem engedelmessékedünk, nem hallgatunk a hívásra, nem élünk a lehetőségekkel, megvonja őket. Ő hív, és mi nem engedelmessékedünk. Milyen nehezen viseljük, ha kérünk valamit és nem kapunk azonnal segítséget. És amikor Ő kéri, hogy tegyünk valamit? Mi mit fogunk a kér(d)ésre válaszolni? Kíváncsi vagyok Mindenkinél tartalmas gondolkodást és lehetőség szerinti helyes döntést!

Csoma Annamária

Szeretetnaptár

2009

A Szeretetnaptár 2009 szerkesztése megkezdődött, s szeretettel kérjük Nt.Esperes, Lelkipásztor testvéreinket, hogy gyülekezeti alkalmaikról, konfirmációkról készült írásait, fényképeiket

2008. szeptember 30-ig

juttassák el szerkesztőségünk e-mail címére csoma@copusnet.net. Várjuk az esperesi jelentéseket, iskoláink, intézményeink, szervezeteink munkájáról írt beszámolókat. Mivel tisztújítás van folyamatban egyházunkban, külön kérjük az újonnan megválasztott gondnokok nevét, hogy címtárunkat is felújíthassuk.

Köszönettel
a Szeretetnaptár szerkesztői.

Dr. Csohány János

BIBLIAÉRTELMEZÉS – BIBLIAMAGYARÁZÁS

Megjegyzések „a Biblia éve”-hez

Az ideai *a Biblia éve*-ként szerepel a protestáns és a római katolikus egyház programjában. A protestáns egyházak születésük óta a Biblia egyházainak nevezik magukat, hiszen a reformáció éppen a bibliai alapra történt visszatérés szándékával indult. A római katolikus egyház pedig a protestáns egyházaknak erre a kihívására válaszolt négy-száz év múltán, amikor a 20. század második felétől, de főleg a II. vatikáni zsinat (1962-1965) idejétől szorgalmazza a Biblia magyarázását és a Biblia laikusok kezébe adását, hogy azok - papi irányítás mellett - olvassák azt. Az a tény, hogy egy konkrét naptári évet, az Úr 2008. évét nyilvánították az említett egyházak a Biblia évének, kérdéseket

zelgőknek, akik saját fejükkel gondolkodnak Istenről? Kit érdekkel Jézus kijelentése, hogy az Ő beszéde 'lélek és élet'? (János 6: 63.) Mi értelme közönyös vagy nagyon elfoglalt post kommunista társadalomban a Biblia évének?

A súlyos kérdésekre egyházi perspektusokban modern, szépkivitelű szöveges-fényképes kiadványokban igyekeznek okos válaszokat adni.

Azért kell a Biblia éve, hogy tudományos-szimpóziúmonokon, ismeretterjesztő előadásokon tárgyaljuk meg a Biblia jelentőségét szekularizált társadalmunkban. – Ezzel szemben Jézus arra figyelmeztet, hogy hiába tudakozzátok az írásokat, 'amelyek bizonyosságot tesznek rólam', ha 'ti nem akartok hozzám jönni, hogy életetek legyen.' (János 5: 38-39.) Mit ér a tudakozás Jézus nélkül?

A Biblia évéről olvassuk programfüzetekben, egyházi hirdetésekben, hogy szervezők arra törekszenek, hogy az érdeklődők ismerkedjenek a fordítások problematikájával, irodalmi és táncestéken, hangversenyeken és kiállításokon, filmekben és pódiumbeszéléseken kielégítsék a különféle igényeket. – Ezzel szemben Jézus nem az érdeklődők igényéről beszél, hanem önmagáról. **'Ezek pedig azért íratlak meg, hogy higgyétek, Jézus Krisztus az Istennek Fia, és ezt**

hívén életetek legyen az Ő nevében.' (János 20: 31.)

A Biblia évében az egyház szeretné 'bemutatni önmagát', továbbá a média figyelmét 'projektekkel irányítja a Biblia üzenetére a Biblia hatásának analizálásával', olvassuk az ajánlásokban. – Miért van szükség erre, amikor Jézus világosan kijelentette: 'Ezek azok a beszédek, melyeket szóltam néktek, mikor még veletek voltam, hogy szükség beteljesedni mindazoknak, amik megíratlak a Mózes törvényében, a prófétáknál és a Zsoltároknban emfellelem. Akkor megnyitotta az ő elméjüket, hogy értsék az írásokat.' (János 24: 44-45.)

Az etióp főkincstárnoknak, aki Ézsaiás könyvét olvasta, Filep evangélista 'elkezdvén ezen az íráson, hirdette neki Jézust.' (Cselekedetek 8: 35.)

Isten haragját vonjuk magunkra, ha csupán értékeinket mutogatjuk, tudományunkat csillogtatjuk, és az emberi élményeket gerjesztjük Krisztus dicsősége helyett. Mert a Biblia lényegét János evangélista 3: 16.-ban foglalta össze az Úr: **'Mert úgy szerette Isten a világot, hogy az Ő egyszülött Fiát adta, hogy valaki hiszen Őbenne, el ne vessen, hanem örök élete legyen...Aki pedig nem hisz, immár elkárhozott, mivel hogy nem hitt az Isten egyszülött Fiának nevében.'** (János 3: 18.)

*vet fel a hitvalló református keresztyén emberekben. Mindjárt azt, hogy esze-rint az előző évek nem voltak a Biblia évei? Továbbá, hogy a 2009. esztendő és az azután következők sem lesznek azok, hacsak valamikor a hivatalos egyházi vezetők megint feljogosított-nak nem érzik magukat arra, hogy vala-melyik évet a Biblia évének deklarál-ják? E kérdések mellett még másokat is fel lehet tenni, amint *Hitvalló reformá-tusok* aláírással a *Lelkészegetyület* ha-sábjain (2008. 54. évf. 2. sz.) ezt meg is tették a következő módon: „A protes-táns és római katolikus egyházak kez-deményezték, hogy 2008. a Biblia éve legyen. Kihez akar ez szólni? Több ezer hajléktalanhoz, akiknek egy része úgy lesüllyedt, hogy nem óhajt beilleszked-ni társadalmunkba? Olyan munkanél-küliekhez, akik már beleszoktak a dol-logkerülésbe, vagy fanatikus elszánt-sággal zörgetnek munkahelyért? Ál-lampolgárokhoz, akik feszültségben dolgoznak és már otthon is abban szen-vednek, vagy könnyed szórakozással, evéssel, ivással kívánnak segíteni ma-gukon? Kinek szól a Biblia éve? Feltűnni vágyó fiataloknak, vagy siránkozó öre-geknek, mert nem becsülték őket? Mil-liomosoknak, akik megnyerték a 'fél világot', és azzal hitegetik magukat, hogy nincs lelkük, a halál után pedig nincs semmi? Biblia éve vallásosoknak és vallástalanoknak, tudósoknak és kép-*

Mi keresztyének a Biblia évében arra kérjük Isten Szentlelkét, segítsen, mint Pál apostolt, hogy hatalmasan meggyőzzük az embereket, nyilvánosan bebizonyítva az írásokból, hogy Jézus a Krisztus.' (Cselekedetek 18: 28.) 2008. május pünkösd hava."

A hitvalló reformátusok joggal kifogásolják a Biblia évének kampány jellegét, ami most van, aztán vége lesz. Ez nem ugyanaz, mint amit Urunk parancsolt a tanítványoknak, hogy amit súgva mondott nekik, azt a háztetőkről hirdessék, sem nem az, amit Pál apostol rendelt Timóteusnak, hogy hirdesse az Igét, álljon elő vele alkalmas és alkalmatlan időben. (2Tim 4, 2) Történjék az evangélium hirdetése méltósággal, az Élet beszédéhez méltó formában. A modern módszerek alkalmazása még befelé Pál önvalomásába, hogy zsidónak, zsidóvá, görögnek göröggé lett, csak hogy minden módon megnyerjen némelyeket, vagyis az üdvösségre kiválasztottakat. Az ismeretterjesztő előadások, tudományos szimpóziumok, az ilyen jellegű kiadványok legyenek a hit építő bizonyosságtevéséi és ne a kétségek megerősítői. Nem szabhatjuk magunkat a képzetlen, áltudományos, tudáلكos, vagy egyenesen ellenséges hallgatóság igényeihez.

Az egyháznak a Szentírásban adott értékek felmutatása a kötelessége, azzal az alázattal azonban, hogy azok

nem saját kiválóságának a szüleményei, hanem az egy, örök és igaz Istennek a Jézus Krisztusban adott kijelentésének és váltásának ajándékai, jó gyümölcsei. Az egyház és az egyes keresztyén hívó legyen tudatában mindenkor, hogy érvényes rá az Ige, hogy miye van, amit ne kapott volna, ha pedig kapta, akkor mit dicsekszik vele, mint sajátjával? „Minden jó adomány és minden tökéletes ajándék onnan felülről, a világgosság atyjától száll alá, akiben nincs változás.” (Jak 1, 17) A Krisztustól kapott parancs szerint éppen ezért úgy kell az egyháznak a missziót vé-

geznie, hogy a feltámadott Krisztushoz hívogassa az embereket és csupán másodlagosan legyen számára fontos, hogy azok a Krisztusban megváltottak közösségébe, a Krisztus látható testébe, az egyházba tagolódjanak. Tehát nem egy földi alakulat, egy egyesület toborozó tagokat a jól végzett keresztyén misszió során, hanem Krisztushoz és Krisztuson át az Atya Istenhez vezet az út a Szentlélek által, az egyház csupán eszköz, hiszen Krisztus Urunk maga mondta: „Én vagyok az út, az igazság és az élet, senki sem mehet az Atyához, csakis én általam.” (Jn 14, 6) Bánjanak tehát az illetékesek csínján a csinnadrattával a Biblia évének propaganda kampánya során, nehogy Isten haragját vonják magukra, ami azonban nem csupán rájuk lenne káros hatással, hanem áttételesen az egész keresztyénségre.

A Biblia évének kampánya során eredmény, ha sikerül az érdeklődést felkelteni a Szentírás iránt és terjeszteni annak példányait, még nagyobb eredmény, ha sikerül minél többeket az egyház élő közösségébe elvezetni. A Szentlélek munkájáért kell imádkoznia szüntelenül a kampány munkatársainak és a keresztyén közösségnek, hogy a Lélek tegye Szentírásá az érdeklődők számára azt a könyvet, aminek a címe Biblia és, ami először számukra csupán egy könyv, de nem az **Élet Beszéde**. A Biblia évét követnie kell a Szentírás megismertetésének, megtanításának hosszú és fáradságos, hitet és szakismereteket igénylő folyamatának. Helyes bibliaértelmezésre és bibliamagyarázásra van szükség, mert a Szentírás félre lehet érteni és félre lehet magyarázni. A középkori egyházban, amikor a Római Birodalom bukása után a népvándorlás során átrendeződött Európa népessége, néhány évszázadba telt, amíg az újonnan bevándorolt népek a latin szertartási nyelvű nyugati keresztyénséget felvették, akkor a falusi papok csupán a kötött szövegű szertartásokat végezheték, míg a prédikálást csupán a püspökök, mivel azoknak volt meg a képzettségük ahhoz, hogy a Szentírást az egyház felfogásának megfelelően magyarázzák és tudatlanságuk következtében ne legyenek tévgyónítók.

1949 nyaráig Magyarországon kötelező volt a hitoktatás. A református hitoktatás alapos bibliaismeretet igyekezett adni, ami a rendszeres templomba járás által csak elmélyült. A kommunista rendszer rendeleti úton fakulta-

tívva tette a hitoktatást, a valóságban a középiskolákból teljesen, az általános iskolákból gyakorlatilag kiiltotta, saját szóhasználatával, „felszámolta” azt. Az azóta felnőtt nemzedék gyakorlatilag hitoktatás nélkül nőtt fel, amit nem pótolta a mindössze néhány hónapra zsugorított konfirmációi oktatás azoknál a keveseknél sem, akik abban részesültek. Bibliaiskolák szervezésére van szükség az egyházközösségekben. Példák vannak rá az elmúlt évekből, amiknek csak örülnünk lehet, de ezt a kezdeményezést széles körben el kell terjeszteni. A templomba járó egyháztagjainknak is hitük elmélyülését, lelki megújulását eredményezheti, ha hitük mellé helyes bibliaértelmezési ismereteket szereznek. Péter apostol ajánlásának tesznek eleget azzal, ha ismereteket szereznek: *”Minden igyekezetetekkel törekedjétek arra, hogy hitetekben mutassatok igaz emberséget, az igaz emberségben ismereteket, az ismeretben önuralmat, az önuralomban állhatatosságot, az állhatatosságban kegyességet, a kegyességben testvéri szeretetet, a testvéri szeretetben pedig minden ember iránti szeretetet.”* (2Pét 1, 5-7)

1949-ben Makkai Sándor volt erdélyi püspök, akkor debreceni hittudományi egyetemi tanár kezdeményezésére számos gyülekezetben volt egész télen tartó bibliaiskola. A *Református Gyülekezet* 1950. márciusi száma a bibliaiskolai tananyagot közölte. A kijelentéstörténeti anyagot, ami a Szentírást ismertette részletesen, Makkai László sárospataki teológiai professzor, a Sárospatakon létesített bentlakásos bibliaiskola igazgatója írta, amire élete végéig büszke volt. Az más kérdés, hogy a Rákosi-rendszer rájött arra, hogy a református egyházban folyó bibliaiskolai laikusképzés az egyház elleni harcot fogja megnehezíteni, mert számos, civil foglalkozású igehirdetője lesz az egyháznak, akik - akár illegalitásban is - tudják az evangéliumot hirdetni és ezért betiltotta a bibliaiskolákat, a sárospatakit pedig felszámolta, még mielőtt benne az oktatás megindulhatott volna. Az *Út* című református gyülekezeti lap 1949-ben Pákozdy László Márton debreceni hittudományi egyetemi tanár tollából folytatásokban közölte a Szentírásnak gyülekezeti tagok számára is érthető és a bibliaiskolákat segítő ismertetését. Mindkét írás ma is használható.

(folytatjuk)

„Mindenre van erőm a Krisztusban...”

(Fil 4:13)

Kedves olvasóink! A minap egy kicsit visszaemlékeztem arra, hogyan éltem én meg gyerekkoromban a szünidő végét. A szünidő utolsó napjai mindig egyfajta feszültségben teltek. Egyrészt szomorú voltam, mert vége lett a nyárnak, mert ismét korán kell majd kelni, mert vége a gondtalanságnak. Másrészt viszont ismét találkozhattam régen látott barátaimmal, és ez örömmel töltött el.

Gondolom nem én voltam az egyetlen, aki így éreztem, biztosan sokan vannak, akik ma is ilyen feszültséggel élik a napjaikat, ma is ilyen feszültségben várják (vagy nem várják) az iskola kezdetét. Egy azonban biztos. Az, hogy új feladatok várnak ránk, hogy új dolgokat kell majd megtanulnunk, és az is biztos, hogy mindez nem lesz könnyű.

Ehhez a munkához is az Isten segítségét kell kérnünk, és ezt a segítséget meg is adja az Isten. Ugyan úgy, ahogy Pál apostolnak is megadott minden segítséget ahhoz, hogy elvégezze a feladatát. Biztos vagyok abban, hogy mindnyájan hallottátok már Pál apostol nevét. Ő volt az a fiatal ember, aki bőszen üldözte a keresztyéneket egész Jeruzsálemben, sőt, papírra volt arról, hogy elmehet Damaszkuszba, és onnan is összeszedheti a keresztyéneket. Azonban ezen a damaszkuszi úton történt valami. Megjelent neki Jézus, aki azt kérdezte, Saul, Saul, miért üldözöl engem. Ekkor találkozott Krisztussal először életében, és ez a találkozás olyan változást hozott az életében, hogy képes volt meghalni is Krisztus ügyéért.

Pál apostol tudta nagyon jól, hogy csak akkor tudja elvégezni a feladatát, ha az Istenben bízunk, és tudta azt is, hogy csak az Isten erősítheti meg őt. Ezért írja azt a Filipipibeli gyülekezetnek, hogy mindenre van ereje a Krisztusban. Krisztusban mindenre képes, de nélküle semmire.

Nos, azt hiszem mi is akkor tesszük a legjobban, ha az előttünk álló iskolai évet ezzel a gondolattal kezdjük. Nagyon sok nehézség áll előttünk. Sok mindennel kell majd megküzdenünk. De csak akkor lehetünk sikeresek, ha Krisztus erejében bízunk.

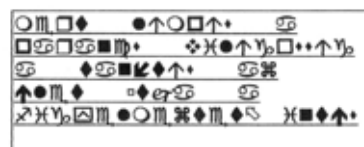
De ez nem azt jelenti, hogy nekünk nem kell tennünk semmit. Ha azt mondjuk, hogy mindenre van erőm a Krisztusban, nem azt jelenti, hogy az én erőmre nincs is már szükség. Mindent elvégez helyettem Krisztus. Nekünk

igenis keményen kell dolgoznunk azért, hogy eleget tegyünk feladatainknak. Keményen kell dolgoznunk azért, hogy jó jegyeket kapjunk, hogy ne kelljen félelemmel járnunk az iskolába. Krisztus erőt ad a munkához, de a munkát nekünk kell elvégeznünk! Kérjük hát Krisztust, hogy megerősítsen minket, hogy legyen velünk az új iskolaévben is, és kérjük arra is, adjon munkakedvet, nehogy elfelejtsük használni Krisztus nekünk adott erejét. Így áldjon meg minket az Isten.

Imádság: Mindenható Isten! Te, aki megerősítetted Pál apostolt, kérünk velünk is hasonlóképpen cselekedjél. Adj erőt feladataink elvégzéséhez, és adj kitartást, hogy munkánkat el tudjuk végezni. Légy velünk életünk minden napján. Ámen.

Melyik ige van bekódolva az alábbi feladatban?

a	☐
á	↑
b	Ω
c	☐
d	☐
e	☐
é	↑
f	☐
g	☐
h	☐
i	☐
í	☐
j	☐
k	☐
l	☐
m	☐
n	☐
o	☐
ó	☐
ö	☐
ő	☐
p	☐
r	☐
s	☐
t	☐
u	☐
ú	☐
ü	☐
ű	☐
v	☐
x	☐
y	☐

MEGFJTÉS:
